

Žaloba, již domáhal se vyklizený náhrady škody na obci, ježto při soudním exekučním vyklizení bytu v jeho nepřítomnosti byly vyklizené věci uloženy v obecním domě na místě vlhkém, čímž škodu vzaly, byla soudy všech tří stolic ve věci samé zamítnuta. Námitku nepřipustnosti pořadu práva vyvrátil Nejvyšší soud

v d ů v o d e c h :

Hledíc k ustanovení §§ 42 j. n. a 240 odstavce třetí c. ř. s. je se zabývati především námitkou nepřipustnosti pořadu práva dle § 477 čís. 6 a 503 čís. 1 c. ř. s. ohledně spolužalované obce města S. Podle své žaloby a svého přednesu před prvním soudem odvozuje dovolatel žalobní nárok proti obci města S. pouze z té okolnosti, že byly jeho věci, přestěhované prvním žalovaným při soudním exekučním vyklizení jeho bytu v nepřítomnosti jeho i jeho rodiny, uloženy v obecním domě na místě vlhkém, kdež právě vzaly škodu z vlhka, zplesnivěly a zrezavěly, uváděje výslovně, že ručí tudíž prvžalovaný jednak za škodu způsobenou při stěhování, jednak spolu se spolužalovanou stranou za uložení věcí na nepříhodném místě. Žalobce vymáhá tudíž na žalované obci náhradu škody za nepříhodné uložení jeho věcí v obecním domě, tedy v místnostech obecních, při provedené soudní exekuci vyklizením jeho bytu v jeho i jeho rodiny nepřítomnosti, ve kterémž případě ustanovení § 349 odstavce druhý ex. ř. výslovně praví, že věci vystěhované mají býti soudním vykonavatelem dány do uschování na útraty povinného, tedy jeho jménem. Soudní vykonavatel jedná zde jménem povinného a též vstupuje tím v poměr schovatelský s osobou, již věci v uschování byly dány, v tomto případě se žalovanou obcí. Žalovaná obec nevystupuje ve sporu dle samé žaloby, jako vykonavatelka místní policie, o níž mluví § 37 obec. zřiz. česk., není jí též žalobcem vytýkáno, že opominula povinnosti, jež jí ukládá zákon o místní policii, nýbrž že opominula věci řádně uložiti ve svých místnostech, neboli že opomenula povinnosti, jí zákonem jako schovatelce uložené. To odpovídá též skutkovým zjištěním nižších soudů, jimž ani odporováno nebylo a na něž se poukazuje, Žalobce domáhá se tedy náhrady škody na obci z důvodu čistě soukromoprávního, který řešiti je soudům (§ 1338 obč. zák. — srv. též jud. č. 229 ke konci). Vytýkané zmatečnosti zde tedy není.

Čís. 1732.

Při promlčení dle § 1486 a násl. obč. zák. jest třeba i subjektivní možnosti výkonu práva.

(Rozh. ze dne 21. června 1922, Rv I 295/22.)

Žalobce prodal žalované dne 28. října 1914 ječmen v 95 pytlech a, ježto je žalovaná nemohla ihned vyprázdniti, ponechal jí je s tím, že mu budou co nejdříve vráceny. Když žalovaná pytlů nevracela, upomínal ji žalobce, načež mu bylo zástupcem žalované řečeno, že byly pytle žalobci odeslány po Františku H-ovi, na němž se pak žalobce domáhal jich vrácení. Když byla žaloba proti Františku H-ovi pravoplatně zamítnuta,

ježto soud nenabyl přesvědčení, že František H. od žalované pytle obdržel, domáhal se žalobce vrácení pytlů na žalované. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl a vyvrátil námitku promlčení v důvodech: Námitku žalované, že žalobcovo právo, domáhati se pro omyl neplatnosti uznaného vyúčtování, zaniklo promlčením, ježto od té doby uplynula již 3 léta (§ 1487 obč. zák.), lze odbýti pouhým poukazem k tomu, že lhůta tato počíná se teprve od nabytí vědomosti a žalobce o svém omylu zvěděl spolehlivě vlastně teprve dnem, kdy jeho žaloba na Františka H-a byla právoplatně zamítnuta, tudíž dnem 14. června 1920 (Gl. U. n. ř. 3378, 4145). Odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Vychází-li se ze skutkových zjištění, tož je správným právní náhled nižších soudů, že promlčení nároku žalobního ještě nenastalo. Ustanovení § 1478 obč. zák. o početí lhůty promlčecí již při objektivní možnosti soudního vymáhání práva platí pouze při promlčení obyčejném, nikoli však při zkráceném promlčení zvláštním (§ 1486 a sl. obč. zák.). Při tomto platí dle obdoby §u 7 obč. zák. zásada, vyslovená v § 1489 obč. zák., že je zde třeba i subjektivní možnosti vymáhání práva, ježto by jinak při této krátké promlčecí lhůtě ve mnoha případech ten, kdo druhou stranou v omyl uveden byl, přišel o své právo, aniž by mu byla vůbec dána možnost, aby svého práva hájil. To by odporovalo všeobecným zásadám právním § 7 obč. zák. (srov. Krainz System 5. vydání 1913 § 153 odst. 1, a pozn. 2).

Čís. 1733.

Není »uspokojením« vymáhajícího věřitele, převyšuje-li sice to, co placeno dlužníkem, základní pohledávku, nelze-li však dosud zjistiti, zda jest kryto též rozsudečné.

(Rozh. ze dne 21. června 1922, R II 277/22.)

Žádosti dlužníka, by zrušena byla exekuce, ježto vymáhající věřitel byl uspokojen, soud první stolice vyhověl, rekursní soud ji zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 40 ex. ř. může strana povinná žádati o zrušení exekuce, byl-li vymáhající věřitel po vzniku exekučního titulu uspokojen. V tom směru uznal rekursní soud, že pohledávka vymáhajícího věřitele jest dlužníkem přeplacena celkem o 3887 K 72 h. Rekursní soud nepokládá přes to vymáhající věřitelku za plně uspokojenou, poněvadž není dosud s jistotou známa výše rozsudkových poplatků ze směnečných platebních rozkazů, na něž dosud ničeho zapláceno nebylo, a výše vkladného ze tří reálných immobilárních exekucí. Vzhledem k ustanovení § 27 čís. 2 ex. ř. má za to nejvyšší soud, že by bylo lze nicméně exekuční řízení zastaviti, kdyby